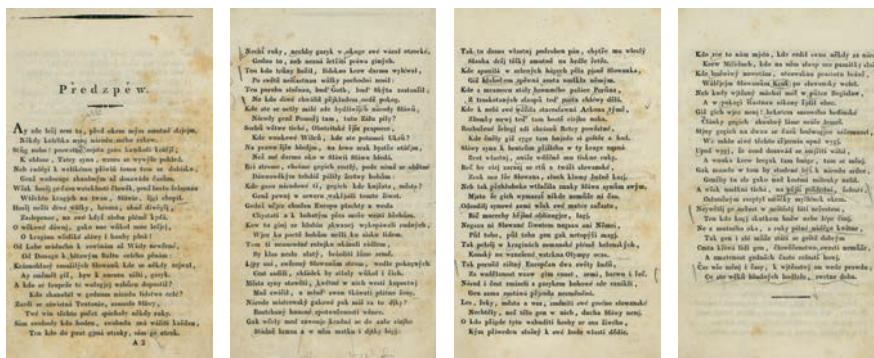

PŘEDZPĚV

*Aj, zde leží zem ta před okem mým smutně slzícím,
někdy kolébka, nyní národu mého rakev.
Stůj, noho! Posvátná místa jsou, kamkoli kráčíš,
k obloze, Tatry synu, vznes se, vyvýše pohled.*

- ▲ Slávy dcera so súčasnými grafémami
(grafémy w, g, j sa v Kollárových časoch čítali ako v, j, i.)

▼ Původné faksimile Kollárovej Slávy dcery z roku 1824

PREDSPEV

Ajhľa, tu leží tá zem – keď vidím ju, slzy mi tečú,
kolískou národa môjho bývala – rakvou je dnes.
Stoj, noha! Posvätné miesta sú všade, nech kamkoľvek vkročíš,
k oblohe, ó, syn Tatry, sa vznes, keď pozdvihneš zrak.
Alebo radšej sa priviň tam k tomu veľkému dubu,
vzdorujúcemu dosiaľ zhubnému hlodaniu čias.
Horší než besnenie času je človek, čo železnou berlou
núti ťa v týchto krajoch, Slávia, zohýnať driek.
Horší než divé vojny a divší než oheň a hromy
zaslepenec, čo chrlí nenávisť na vlastný kmeň.
Ó, dávne veky, čo vôkol mňa ležíte, podobné noci,
krajina plná slávy, ale i hanby a bied!
Od zradnej rieky Labe až k rovinám nevernej Visly,
od Dunaja až po ten hltavo spenený Balt
kedysi krásnohlasá reč mužných Slovanov znela,
oj, už je nemá, už zloba zlomila kruto jej hlas.
A kto má na svedomí to zbojstvo, čo do nebies volá?
Kto v jednom národe takto zhanobil človečí rod?
Zapýr sa, Teutónia, ty žiarlivá suseda Slávy,
robotou tvojich rúk je každá z tých prastarých vín.
Kto sám je slobody hoden, aj slobodu iných si váži,
kto iných zotročuje, otrokom stáva sa tiež.
Jedno, či ruky, či jazyk dal do svojich otrockých okov,
rovnako malý ohľad na práva iného bral.
Taký, čo boril tróny a ľudskú krv zbytočne cedil,
čo po krajinách sveta s vojnovou korisťou šiel,
taký nech porobu skúsi, už či bol Gótom, či Skýtom,
nie ten, čo divej horde v úsilí o mier dal vzor.
Kdeže ste, národy milé, tých Slávov, čo predtým tu žili,
Pomorie jedným a druhým Sála zas hasila smäd?
Praporec obodritský a tichá ratolesť Sorbov,
kdeže je potomok Ukrov, kdeže je, Vilci, váš vnuk?
Do šírav napravo hladím i naľavo bystrý zrak skrúcam,
ale môj pohľad márne v Slávii Slávu chce nájsť.
Vrav, strom, ty živý chrám predkov, čo pod tebou obetné žertvy
pálili dávnovekým bohom, kým verili v nich,

PRVÝ SPEV

SÁLA

- 1) V tom kraji, kde svoje kvetné rúcho
rozprestiera Sála po brehoch,
kde kedysi spod slovanských nôh
víril prach a znel krok Miliduchov,

zhanobená dobou, zlobou hluchou,
Sláva k nebu zavzdychala: „Och!“
V rade bohov uznal každý boh,
že k jej vzdychom treba schýliť ucho.

Jej krivdu by odčinili radi.
Každý z bohov vrúcne hovorí,
jeden tak a druhý onak radí.

Vtom Milkovi Lada čosi šepne,
ten vzápätí pannu vytvorí –
a snem stíchne, tlieska, krásou slepne.

- 2) Najkrajšia je nado všetky cnosti
cnosť, čo vlastné cnosti ukrýva,
zrak, ktorého krotkosť hanblivá
je len zradcom väčšej spanilosti.

Srdce, čo i vlády tak sa zhostí,
že do raja žezlom pozýva,
pery, z ktorých duch sa ozýva
ľubozvukom božskej výrečnosti.

Ó, kde svietiš, hviezda utešená,
drahý predmet môj, si skutočne,
či je to len váš sen, zlaté časy?

Ba nie, žije! – Žije? Lúbe hlasy
strún, nech sa váš hold už započne!
Ajhľa, mne je, mne je zaslúbená.